

T. Larsen: Det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, angaar jo en Sag, som har været til Lovgivningsmagtens Behandling en hel Mængde Gange, og det har ogsaa afsat Resultater, idet vi have faaet en Mængde Lovbestemmelser med Hensyn til Bygningsafgiften, som allerede nævnt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Vi have saaledes Forordningen af 1ste Oktober 1802, Forordningen af 17de April 1816, Loven af 4de Marts 1857, af 23de December 1863, af 16de April 1873 og af 14de April 1893 foruden en hel Mængde ministerielle Resolutioner og Bekendtgørelser, saa det er et meget betydeligt Lovgivningsarbejde, der er gjort paa dette Omraade. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa en udførlig Redegørelse for dette Lovgivningsarbejde gennem de forskellige Tider, Materialet foreligger jo for ærede Medlemmer, saa enhver, der interesserer sig for det, kan sætte sig ind i det. Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag kan jeg sympatisere med den Tanke, der ligger til Grund for de ærede Forslagsstilleres Forslag, og i Hovedsagen er jeg ogsaa enig med den ærede Ordfører (J. Jensen, Odense Amts 6ie Valgkreds) i hans Udtalelser. Det er ogsaa min Mening, at det er et ganske urimeligt Forhold, at denne Skat, som jo dog repræsenterer en meget stor aarlig Sum, har til Grundlag Brandforsikringen og Kvadratrømmet, som jo ikke i nogen Maade svarer til den Skatteindtægt, som de forskellige beskattede Erhverv have. Ved Fastsættelsen af enhver anden Grundskat har det jo til en vis Grad været Tilfældet, at der er blevet taget Hensyn til vedkommende Skatteydere's Ævne, og derefter bliver Skatten ansat. Men det er paa ingen Maade Tilfældet med Bygnings-skatten. Det er dog ikke min Mening at sige, at Bygningsskatten er en uretfærdig Skat, men den Maade, hvorpaa den bliver ført ud i Livet, bliver i en Mængde Tilfælde uretfærdig. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har jo nævnt adskillige Tilfælde, som ere meget talende, for Eks. dette, at en Murer, som jo selvfølgelig ikke behøver noget som helst Værksted, kommer til at slippe med en Brøkdæl af den Skat, som en Karetmager eller Tømrer eller Møbelsnedker, der baade skal have Værksted og Møbellager foruden sin Beboelseslejlighed, kommer til at svare, og en Urmager, Skomager eller Skrædder behøver jo ogsaa et forholdsvis ringe Værkstedrum og Oplagsrum, saa der er virkelig i en saadan Beskatning et Misforhold,

som burde afhjælpes. Deri er jeg altsaa enig med de ærede Forslagsstillerne. Men naar jeg ser paa det foreliggende Lovforslag, saa forekommer det mig — skønt jeg som sagt sympatiserer med Tanken deri — dog at det netop ikke tager Sigte paa at hæve den værste Uretfærdighed. Jeg indrømmer, at der vil være naaet et lille Stykke Vej ved at faa Lovforslaget gennemført i den Form, hvori det foreligger, men det, som jeg anser for at være det uretfærdigste i Henseende til den Virkning, Bygningsafgiften har, er dog dette, at der er intet Forhold mellem den Erhvervsindtægt, der beskattes, og den Skat, vedkommende maa svare efter sin Bygnings Brandforsikring og Kvadratrøm. Det forekommer mig, at dette er den største Uretfærdighed ved den bestaaende Ordning, og den afhjælper dette Lovforslag ikke. Der kunde maaske ogsaa være nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til Redaktionen af selve Forslaget. Der er saaledes i § 1. kun nævnt Værksteder og ikke Beboelseslejligheder. Men jeg antager jo, at Forslagsstillerne ogsaa have ment Beboelseslejligheder og ikke alene have henholdt sig Værkstederne. Det er jo ganske vist, at ude paa Landet er der en Masse Tilfælde, hvor det er aldeles urimeligt, at vedkommende, som bliver ansat til Bygningsskat, maa svare en saadan Skat. Jeg kender et Tilfælde, hvor en Mand, der er over 60 Aar, og som har en Landejendom, hvorpaa han holder et Par smaa Heste og 3 Køer, er bleven ansat til Bygningsskat. Denne Mand har været Smed og har paa sin Ejendom til sit private Brug opført et lille Smedeværksted, og saa hænder det jo undertiden, at en af hans Naboer kommer og vil have en Ting lavet hos ham, og af den Grund er han bleven ansat til Bygningsskat. Men det forekommer mig rigtignok, at dette er for urimeligt. Naar en Mand, som er over 60 Aar, uden fremmed Hjælp, med Undtagelse af en Daglejer en Gang imellem, driver en Ejendom til 2 Heste og en 3—4 Køer, saa siger det sig selv, at han ikke paa nogen mulig Maade kan faa Tid til at besøge sit Haandværk eller have nogen egentlig Fortjeneste deraf; det er soleklart. Men for at slippe for Bygningsafgift eller den Halvdel, han nødvendigvis skal svare, skal han jo ligefrem forsørge nogen Sinde at røre Hammeren for fremmede Folk, og det er dog en Urimeghed. Dette Forhold tager Lovforslaget ganske bestemt Sigte paa, men det forekommer mig, at det ikke er nok; det synes mig, at vi maatte komme